

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (20/1/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Β' Κορ. δ', 6 – 15. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ', 12 – 19
(Εωθινό 11^ο, Ήχος πλ. Δ')

Το φως του Χριστού

Είναι αλήθεια, αγαπητοί μου αδελφοί, ότι ο Αποστολικός λόγος είναι βαθιά Θεολογικός, γι' αυτό, ενίοτε, φαντάζει δυσνόητος. Αυτό συμβαίνει και με το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, που προέρχεται από την Β' Επιστολή του Αποστόλου Παύλου στους Κορινθίους. Ο κορυφαίος των Αποστόλων αναφέρεται στο σκοτάδι που επικρατούσε στον κόσμο έως την έλευση του Χριστού στη γη. Η ανθρωπότητα βίωνε κατάσταση πνευματικής και ηθικής αποσύνθεσης, χωρισμένη στα δύο. Αφενός μεν στην πλάνη των ειδώλων, που εκπροσωπούσε η Ελληνική πραγματικότητα της εποχής, αφετέρου δε στην αλλοίωση του Μεσσιανικού μηνύματος και στην θρησκευτική υποκρισία, που χαρακτήριζε τον Ιουδαϊκό κόσμο.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, που κρατούσε δέσμιους τους ανθρώπους στο σκοτάδι, επέλεξε ο Θεός να λάμψει το φως της αληθείας Του, να φέρει δηλ. στο φως την γνώση της δόξας Του. Αυτό συνέβη, όπως ομολογεί ο Απόστολος Παύλος, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ο Οποίος, με παρρησία, διακήρυξε για τον εαυτό Του αυτή την αλήθεια: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου. Εκείνος που θα με ακολουθήσει δε θα περπατήσει ποτέ πια στο σκοτάδι, αλλά θα έχει μέσα του το φως της ζωής»¹

Παρά το γεγονός, όμως, ότι ο Θεός ευεργέτησε τόσο τον άνθρωπο ώστε να διαλύσει τα σκοτάδια της ζωής του, στην πορεία της ιστορίας διαπιστώνουμε ότι ο άνθρωπος επιλέγει το σκοτάδι της κοσμικής πλάνης από το φως της αληθείας του Χριστού. Επιλέγει να ζει έξω από τον χώρο ο οποίος φωταγωγείται από την δόξα του Θεού, που δεν είναι άλλος από την Εκκλησία Του! Η επιλογή αυτή έχει κυρίως δύο βασικά χαρακτηριστικά: Το πρώτο είναι η αμαρτία, η οποία έχει κατακλύσει τον κόσμο και θέλγει τόσο τους ανθρώπους, ώστε να σκοτίζεται ο νους και να αρνείται το φως του Χριστού. Γι' αυτό ο Μέγας Βασίλειος την χαρακτηρίζει «στέρξη του φωτός από τους οφθαλμούς»² Η αμαρτία προβάλλεται ως κατάσταση φυσιολογική, προς την οποία ο σύγχρονος άνθρωπος οφείλει δήθεν να προσαρμοστεί, αποποιούμενος το θέλημα του Θεού, το οποίο προβάλλεται ως παρωχημένο και αναχρονιστικό, ακόμα και σκοταδιστικό! Με τον τρόπο αυτό, όμως, ο άνθρωπος

¹ Ιωάν. 8,12

² PG 31,212

αφήνεται στην ζωή του διαβόλου, αρνούμενος την αγάπη του Θεού. «Αυτό είναι που επιζητεί συνεχώς ο διάβολος: να εμφανίσει την αμαρτία ως αναπόφευκτη, να δείξει πως η αμαρτία είναι κάτι το φυσικό, για να δικαιολογήσει έτσι τον εαυτό του. Η αμαρτία είναι, κατά τον Άγιο Μακάριο της Αιγύπτου, η λογική του Σατανά. Έχει η αμαρτία τη δική της λογική, την δική της απολογητική, για να μπορεί να δικαιολογηθεί η ίδια, για να μπορεί να αναδειχθεί ως αναγκαία, ως κάτι το φυσικό. Αυτό κάνει συνεχώς ο διάβολος. Ο Χριστός, όμως, είναι ο μόνος αληθινός Λόγος του κόσμου, η Θεία λογική του κόσμου, είναι η λογική του αγαθού»³

Το σκοτάδι της πλάνης που επιλέγει σήμερα ο κόσμος έχει και ένα δεύτερο χαρακτηριστικό, την αποστασία από τον Θεό. Η επιλογή αυτή προβάλλεται με ιδιαίτερα υπερφίαλο τρόπο από τους ανθρώπους της απιστίας και του κοσμικού φρονήματος. Θεωρείται, μάλιστα, προσόν για τον άνθρωπο του 21^{ου} αιώνα να αρνείται την ύπαρξη του Θεού και να τοποθετεί τον εαυτό του στην θέση Εκείνου. Μόνο που η επιλογή αυτή είναι αυτοκαταστροφική και μετατρέπει τον άνθρωπο σε θεατή των συντριμμάτων που προκαλεί μέσα του και γύρω του, ικανό για το χειρότερο. Η ιστορία της ανθρωπότητας βρίθει από παραδείγματα αποστατών, που επέλεξαν το σκοτάδι της άρνησης του Θεού από το φως του Ευαγγελίου Του. Ο Άγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς περιγράφει τις συνέπειες αυτής της επιλογής: «Να γνωρίζεις ότι όποιος χάνει το Θεό από τον νου και την καρδιά του, αισθάνεται, ξαφνικά, απολυμένος από τα καθήκοντά του, απογυμνωμένος απ' όλες τις ελπίδες του, συσκοτισμένος στον νου και δηλητηριασμένος στην καρδιά. Η δολοφονία είναι τότε το ίδιο δικαιολογημένη, όπως και η αυτοκτονία, ο γάμος είναι κωμωδία, η αγάπη προς τα παιδιά ανοησία, η φιλία συνεταιρισμός. Αφού όλος ο κόσμος γι' αυτούς είναι η στάνη των ζώων χωρίς ποιμένα, ενώ η ζωή τυχαία μούχλα στην πλάτη της γης. Όλα τούτα είναι συνεπή για εκείνον που έχει αποστατήσει από τον Θεό»⁴

Βλέπουμε, λοιπόν, αδελφοί μου, τις συνέπειες που έχει στη ζωή του κόσμου η επιλογή του σκότους, με τα χαρακτηριστικά της αμαρτίας και της αποστασίας από τον Θεό, σε σχέση με την επιλογή του φωτός που διασκορπίζεται στην ιστορία της ανθρωπότητας μέσα από την Εκκλησία. Μπορεί η Εκκλησία, στην ανθρώπινη διάστασή Της, να προβληματίζει, συχνά, τους ανθρώπους με τις πτωτικές επιλογές και αδυναμίες των στελεχών της, καθώς, όμως, είναι το Σώμα του Χριστού, παρατεινόμενο στους αιώνες, είναι σε θέση να φωτίζει τους δρόμους της ζωής εκείνων που επιλέγουν να ζήσουν μέσα Της. Η επιλογή είναι δική μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, «Ορθόδοξη Μαρτυρία», Παγκύπριος Σύλλογος Ορθοδόξου Παραδόσεως «Οι φίλοι του Αγίου Όρους», τ. 93, Χειμώνας 2011, σελ. 57

⁴ «Δεν φτάνει μόνο η πίστη», σελ. 115